

دسولي کوچنی اتل سوله

Ketabton.com

د سنایي د پر مختیایي موسسی

د سولې کوچني اتل

د سنایي پرمختیایي موسسه	:	خپرونکې
راز محمد دلیلي	:	مسول مدیر
احمد فرید عارفي	:	لیکونکې
غلام حضرت رحيمي	:	پښتو ژباړه
فتانه بکتاش عارفي	:	انځورگر
سید نذیر حسيني	:	کمپوز او دیزاین

لومړۍ طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۶ د وري میاشت.
دوهم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۷ د ژمی میاشت.
دریم طبع : ۱۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۸ د ژمی میاشت.
څلورم طبع : ۲۰۰۰ ټوکه، د سنایي پرمختیایي موسسه (SDO) د ۱۳۸۹ غویا میاشت.

اتم سړک، قلعه فتح الله د سنایي موسسه: په کابل کې پته
تېلفون: ۰۲۰-۲۲۰۱۶۹۳

۱۸۱: پوسټ بکس

برېښنا لیک: sieal@brain.net.pk

انټرنیټ پاڼه: www.sanayee.org

اور کزي پلازې شاته، یونورسټي ټاون، پېښور پاکستان: په پاکستان کې پته.

تېلفون: ۰۰۹۲-۹۱-۵۸۴۲۱۵۵-۹۱۵۸۲۱۶۵

فکس: ۹۱+۹۲-۵۸۴۵۱۳۹

ددې کتاب ټول حقوق د سنایي پرمختیایي

موسسې پورې اړه لري.

تصويري كيسه

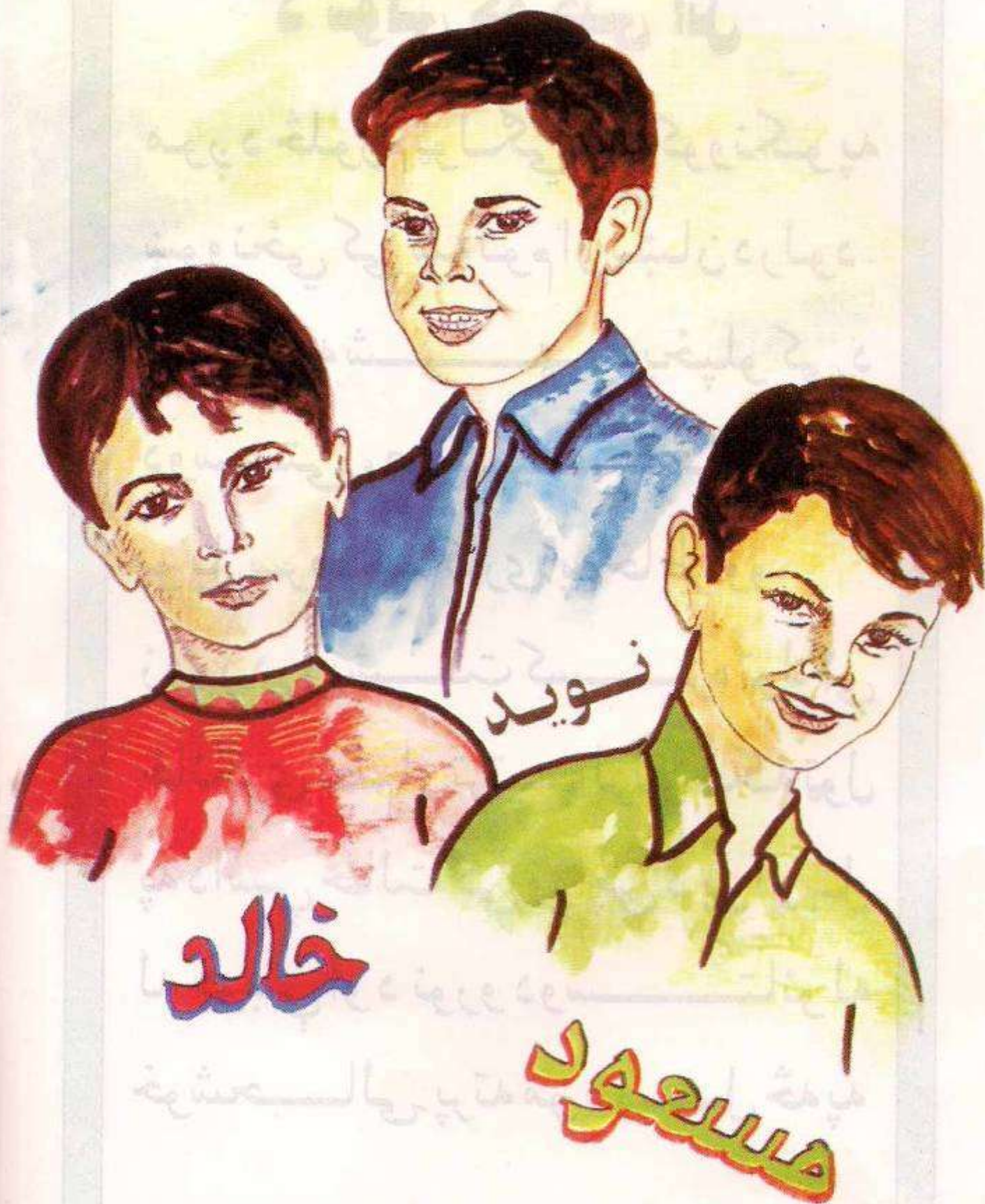
د سولې کوچنۍ اتل

سوله

د سولې کوچنۍ اتل

موږ د څلورم ټولگي زده کوونکوپه
 بنوونځي کې بڼه نوم او نښان درلود.
 زموږ دغه شـهرت پخپلو کې د
 دوستۍ، صميميت، ملگرتيا او له
 يو بل سره د همکارۍ په خاطر وو.

زموږ دروېشت کسيزه ټولگي
 ځانگړی نظم او ترتيب لرلو ځکه ټول
 په داسې حالت کې وو چې د يو او بل
 له خوښې او د نورو د دوستانو له
 خوشحالۍ پرته مو د بل څه په

هڪله فڪر نه ڪولو.

د ٻن وونجي د ڪارونو په سرته رسولو ڪي
 موهم خيله همڪاري نه سڀموله. خالد
 او نويد زموږ دوه تنه ٽولگي ملگري وو
 چي ٻنواخلاق—و، ٻني روزني او ٻنه
 لياقت نمونه وو.

مسعود هم د هغوي يو نڙدي دوست و.
 هغوي ڏير خواڙه ملگري وو. تل به يي
 کوبنس ڪولو چي نورو ته گهور تمام شي.
 ورځي او اووني تيري دي او زموږ ٽولو په
 زړونو ڪي د ميني او دوستي خپي ورځ په
 ورځ زياتيدي. ٽول په لوستونو بوخت وو
 حڪه څلور نيمه مياش—تنی آزمويڻه را
 روانه وه.

د یادولو وړ ده چې ډیر زړه سوونده او
 مهربانه ښوونکي مو هم درلودل. هغوي
 هم زموږ په ښوونه او روزنه کې زیات
 زیار گاله. خولکه څنگه چې د ژوند د
 خوشحالی ورځې کمې وی، زموږ د
 ټولګي پر فضا باندې هم د خوابد یو
 توري وریځې راخوري شوې او هغه
 داسې چې:

یوه ورځ خالد او نوید د همیشني عادت
 پر خلاف غیر حاضر وو. ټول حیران وو
 چې ولې دغو دوو خوږو دوستانو غیر
 حاضري کړې ده، ځکه هغوي هیڅکله
 هم غیر حاضري نه کوله.

سبا هم په ټولگي کې د هغوي ځايونه
 تش وو، ټول حيران وو چې زموږ په دغو
 دوستانو څه شوي دي چې نه دي راغلي.
 تردې چې په دريمه ورځ خالد يوازي او
 ډير خواشينی ټولگي ته راغی. په څيره
 کې يې هغه پخوانی خوشحالي نه وه.
 خواشينی او خپه بنکاریده. ټول ورځه
 راتاو شول، هريو ورځه پوښتنې
 کولې، چيرته وي خالد جان! نويد ولي
 نه دي راغلي؟ ژر شه ووايه چې موږ ټول
 درېسې خپه وو. خالد پته خوله و او
 ځواب نه راکاوه.

په پای کې مو په لوړ غږ او جدي توګه

ورڅخه وپوښتل: خالد جانۀ ووایه چې
څه پېښ شوي دي؟

آخرد خالد شونۀې بیرته شوې، په
داسې حال کې چې له څیرې څخه یې
قهر اوریده په رپیدلو شونۀو یې وویل:
«د نوید پوښتنه مه کوی! افسوس چې
نوید نور هغه پرونی نوید نه دی. زما
هیلې او آرزوګانې یې په ایرو بدلې
کړې. ما هغه دوست او ورور باله، خو
اوس هغه یو خود خواه او کلان کاره
بنیادم شوی دی، چې تاسې نه پوهیږئ
خوزه پوهیږم. ما له خپلو غمونو سره
پریردئ او ولاړ شئ...»

د خالد خبرې لاپای ته نه وې رسیدلې
 چې لوست پیل شو او د دري بنوونکي
 صاحب ټولگې ته راغی. زده کوونکي
 ټول د هغه په احترام ودریدل. کله چې د
 دري ساعت پای ته ورسید او تفریح
 شوه، ټول زده کوونکي د خالد په
 شاوخوا راتول شول او بیا موهم غوښتل
 ورڅخه پوښتنې وکړو خو خالد د اوبو
 څښلو په بلنه له موږ څخه لرې شو.

ټول دوستان په تیره بیا مسعود
 خواشیني و چې حتماً کومه مهمه
 پېښه شوې ده چې خالد دومره د نوید
 په باب یادونه کوي. ځکه هغوي مو
 خلور کاله داسې نه وولدلې چې

ترمنځ يې کوم کوچنی خپګان هم پېښ
شوی وي.

موږ هيڅ يونه پوهيدلو چې ولې دغه دوه
تنه دوستان له يو بل نه خپه شوي دي چې
ان دوه ورځې له ښوونځي څخه هم غير
حاضر شول. د رخصتۍ په وخت کې هم
خالد بکس او کتابونه تر تخرګ لاندې
کړل. په بېړه ان په منډو سره د کور په لور
روان شول. ټولو د ټولګي ملګرو او مسعود
په حيرانتيا سره دې حالت ته کتل او ټولو
تعجب کاوه او نه پوهيدل چې څه وکړي.
فکر مو وکړ چې د نويد راتلو ته انتظار
وباسو چې په خبره پوه شو او لاره چاره

يې ومومو.
 تاوده لمر اړ کړو چې د خپلو کورونو په
 لور روان شو او يوڅه دمه وکړو.
 سبا کله چې موږ د خپل ټولگي په تنظيم
 بوخت وو نويد ورو ټولگي ته راننوتلو او
 په لوړ غز يې ټولو ته سلام و اچاوه، ټولو
 په خوشحالي او غالمغال سره هغه په
 لاسونو کې پورته کړ او شکر مو وکړ چې
 بيا ټول سره يوځای شو.

خو خوشي يې لانه وې تيرې شوې
 چې دې چغو خپل ځای سکوت او
 چوپتيا ته ورکړ او بيا هر يوه پوښتنه
 کوله چې دا څو ورځې ولې

رانه غلې؟ ولي؟ ولي؟ په پای کې نوید
سل زړونه یو کرل او خپله کیسه یې داسې
بیل کړه:

درې ورځې مخکې چې د مازدیگر له
لمانځه وروسته مې وره نان وایی ته وړل،
د ناوایی تر څنگ د ویده یو گیم کلپ دی
چې هلکان هره ورځ په کې ویده یو گیم
کوي. یو ناڅاپي مې خالد له نورو دوو تنو
سره په ویده یو گیم کې ولید، ډیر خپه
شوم، له ځانه سره مې وویل خالد او دا
ځای؟؟؟

له دې امله چې خالد ډیر را باندې گران و نو
ځان مې کنټرول نه کړ او په قهر سره مې پرې
غږ وکړ: دا ستا ځای نه دی! زه خجالت باسم

چې ستا دوست یم او نور په لسگونو
 نصیحتونه خود خالد غوږونه لکه چې
 کانه شوي وي، زما خبرو ته یې هیڅ پام
 ونه کړ او له دې امله چې هغه د خپلو
 ویده یوگیم بازه ملگرو ترمنځ وشرمید،
 زه یې په خرابو او ناوړو خبرو خپه کړم او
 د خپلو دوستانو په لمسون یې په مخ په
 خپره ووهلم.

کله چې خبره دې ځای ته را ورسیده،
 نوید سوړ اسویلی وکینښ او وې ویل: د
 نیګۍ سزا بدې ده.

له یوې لنډې چوپتیا وروسته نوید د خپلو
 خبرو په دوام وویل: ما خالد پیژاند، ستاسو

په شان د هغه له اخلاقو، روزنې او
 لياقت څخه خبر وم نو کله مې چې
 ډوډۍ کور ته ورسوله له مور څخه مې
 اجازه واخيستله او د خالد دوي کور ته
 ورغلم. نږدې يو ساعت ورته ماتل شوم
 چې له هغه سره له نږدې خبر وکړم،
 خپلو کړو وړو ته يې متوجه کړم او بيرته
 سره دوستان شو. خو کله چې خالد کور
 ته راغی او زه يې وليدلم باور وکړی...
 د نوید له سترگو څخه اوښکې روانې
 شوې او ستونۍ يې ډک شو. ټولو دوستانو
 سرونه کښته اچولي وو او خپه وو.
 نوید خپلې اوښکې پاکې کړې او غاړه يې

تازه کره او بیا یې په خبر وپیل وکړ:
 زه هغه شپه د خپلې خولې په ترڅه مزه
 پوه شوم. وپوهیدم چې د یو دوست له
 لاسه ورکول خومره سخته خبره ده.
 سبا مې له خپلې مور سره مشوره وکړه
 او بیا د خالد دوي کور ته ورغلم چې د
 هغه له مور او پلار سره چې زه هم د خالد
 په شان پرې گران یم خبرې وکړم او
 هغوي د خالد په دې کار خبر کړم، کله
 چې د هغوي کور ته ورننوتم، د ورځې
 په وخت کې په کور کې د خالد له
 موجودیت څخه حیران شوم.
 زما په فکر خالد له شرمه مکتب ته نه و

تल्ली او په کور کې ناست و.

نوید لاخلې خبرې نه وې خلاصې کړې

چې خالد په چټکۍ سره ټولګي ته را

ننوت او له سلام او پوښتنې پرته د صنف

په یوه وروستۍ چوکۍ کېناست.

ورځې تیریدې او موږ داسې پوه شول چې

خالد یې په کور کې هم ملامت کړی دی او

خالد د نوید په وړاندې لاسې عقده مند

شوی دی. او له زړه نه ورڅخه خپه دی او

هیڅ کله یې نه غوښتل چې بیا له نوید

سره دوستي وکړي.

د څلورم ب ټولګي نور هغه پخوانی ټولګي

نه و، هر یو په یو کونج کې کېناستو او

خپل لوستونه مو لوستل.
 خالد او نوید چندان له لوست سره مینه
 نه درلودله. کورنۍ وظیفې یې هم نه
 کولې. موږ ټول د هغوي په دې حالت
 خواشینې وو، خو مسعود له نورو څخه
 زیات خپه و.

ځکه هم خالد او هم نوید د هغه بڼه
 دوستان وو. زموږ ټولگي ملگرو د
 مسعود په مرسته خو ځلې هڅه کړې وه
 چې نوید او خالد سره پخلا کړو خو
 امکان یې پیدا نه کړ، ځکه خالد نا امله
 ملگرو له کاره ایستلي و. هغوي نوید د
 خالد د بنمن باله او خالد یې هڅولو چې
 له نوید سره پخلا نه شي. ددې

خبرې علت هم څرگند و او هغه دا چې د
 هغوي ویده یو گیم خوښ و خوله لوست او
 ښوونځي سره یې د ښموني وه. خو خالد
 په دې ورځو کې ویده یو گیم ته هم نه تللو.
 کرار کرار د ټولگي زده کوونکي هم په
 دوو ډلو وویشل شول څوک د نوید
 پلویان وو او څوک هم دخالد. دوي ټول
 هغه دوستان وو چې خپل ټول ځواک او
 انرژي یې په صمیمیت، دوستۍ او د
 ټولگي په ترتیب او تنظیم لگوله خو
 اوس زموږ ټولگي خپل شهرت له لاسه
 ورکړیدی.
 مسعود تل پریشانه و او زیات تلاش یې

کاهه چې دغه حالت پای ته ورسوي خو نه
 بريالی کيده. د پښتو او دري ښوونکي
 هم په دې موضوع باندې څه نا څه خبر
 شوي وو، ځکه د ټولگي حالت په ښکاره
 دا موضوع بيانوله. هغوي څو ځلې له
 زده کوونکو څخه پوښتي وو چې په
 موضوع پوه شي، خو موږ له شرمه خپلو
 ښوونکو ته څه نه ويل. موږ ټول پوهيدلو
 چې جنگ او دعوا ښه کار نه دی او زموږ
 خواره ښوونکي خپه کيدل.

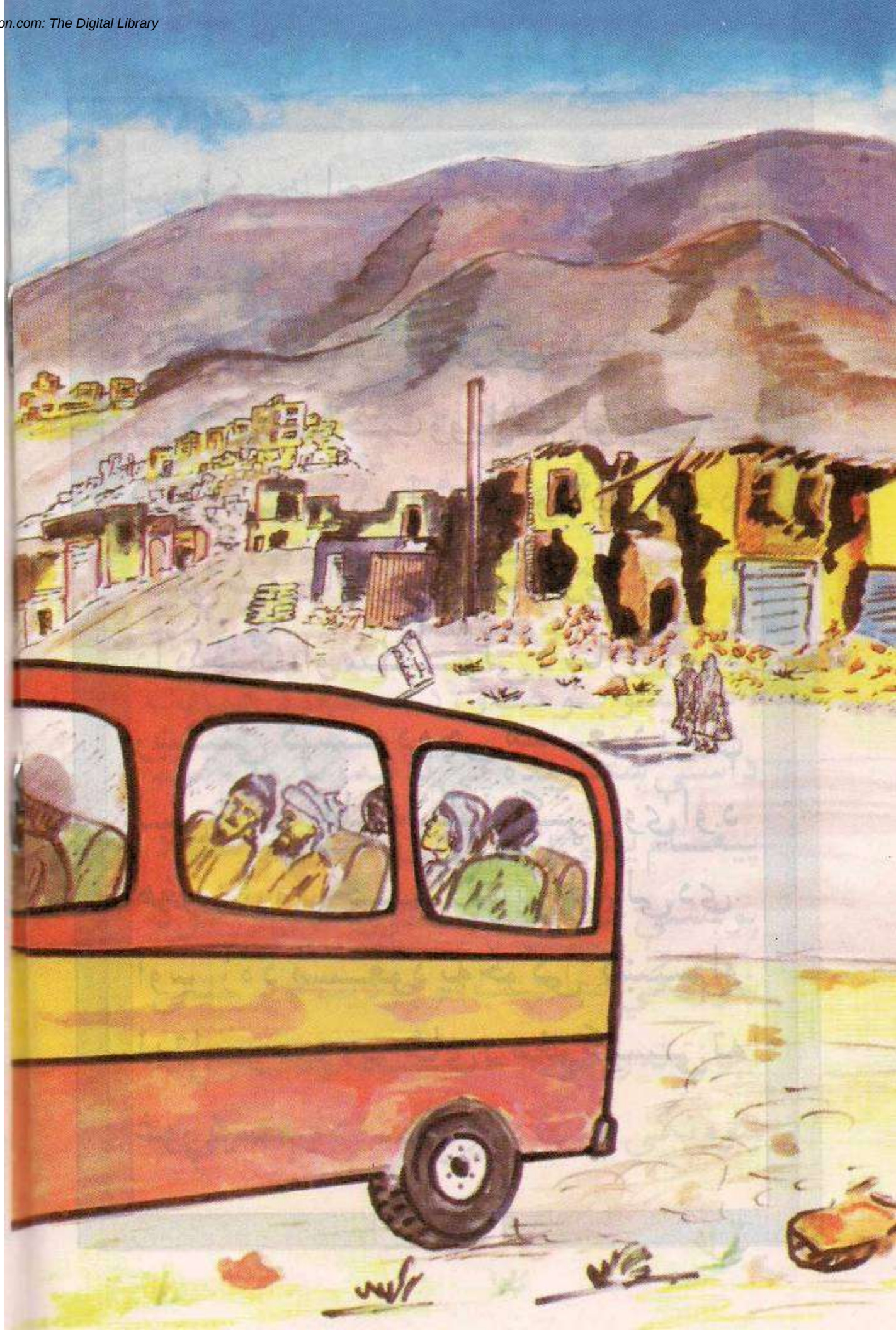
شپې ورځې تيريدې، داسې وخت را ورسيد
 چې مسعود هم غير حاضري پيل کړه، تر
 دې چې غير حاضري يې لسو ورځو ته

ورسيدله. هلکان پریشانه وو ځکه
 آزموینې را رسيدلې وې. موږ ټولو
 لوستونه ويل او کوبښ مو کولو خود
 مسعود درك نه و، تر هغه چې مسعود
 يو ورځ راغی کله چې هغه له لس
 ورځنۍ غیر حاضری وروسته ټولگي ته
 ننوت، د دري ښوونکي د حاضری په
 اخستلو بوخت و، د مسعود حالت
 داسې ښکاریده چې تا به ويل کوم مهم
 پیغام یې راوړی دی. موږ ټولو د
 پوښتنې حالت غوره کړی و. خود
 ښوونکي صاحب موجودیت د پوښتنې
 اجازه نه را کوله. مسعود د دري له
 ښوونکي سره د روغ بېر په وخت کې د

بنوونکي صاحب په غوږ کې څه وويل
چې موږ وانه اوريدل.

کله چې مسعود په څوکۍ کیناست،
بنوونکي صاحب وويل: نن لوست نه
وايو، مسعود جان موږ او تاسې ته د
خپلې غير حاضري کيسه کوي.

دا د جنگ او سولې د بنارونو يوه
رښتيني کيسه ده چې مسعود تيري
لس ورځې هلته تيري کړې وي او د
هغو بنارونو حالات يې ليدلي دي.
اوس زه د مسعود په څوکۍ کښينم او
له تاسو سره يو ځای د هغو کيسې ته
غوږ نيسم.

مسعود د صنف مخې ته ودرید او د
 خپلې کیسې له پیل مخکې یې یو شمیر
 عکسونه له خپل بکس څخه را وایستل
 او د ښوونکي صاحب پر میز یې
 کیښودل. موږ ټول د کیسې اوریدو ته
 منتظر وو.

مسعود غاړه تازه کړه او خپله کیسه یې
 په یو غمجن حالت او غږ سره داسې پیل
 کړه.

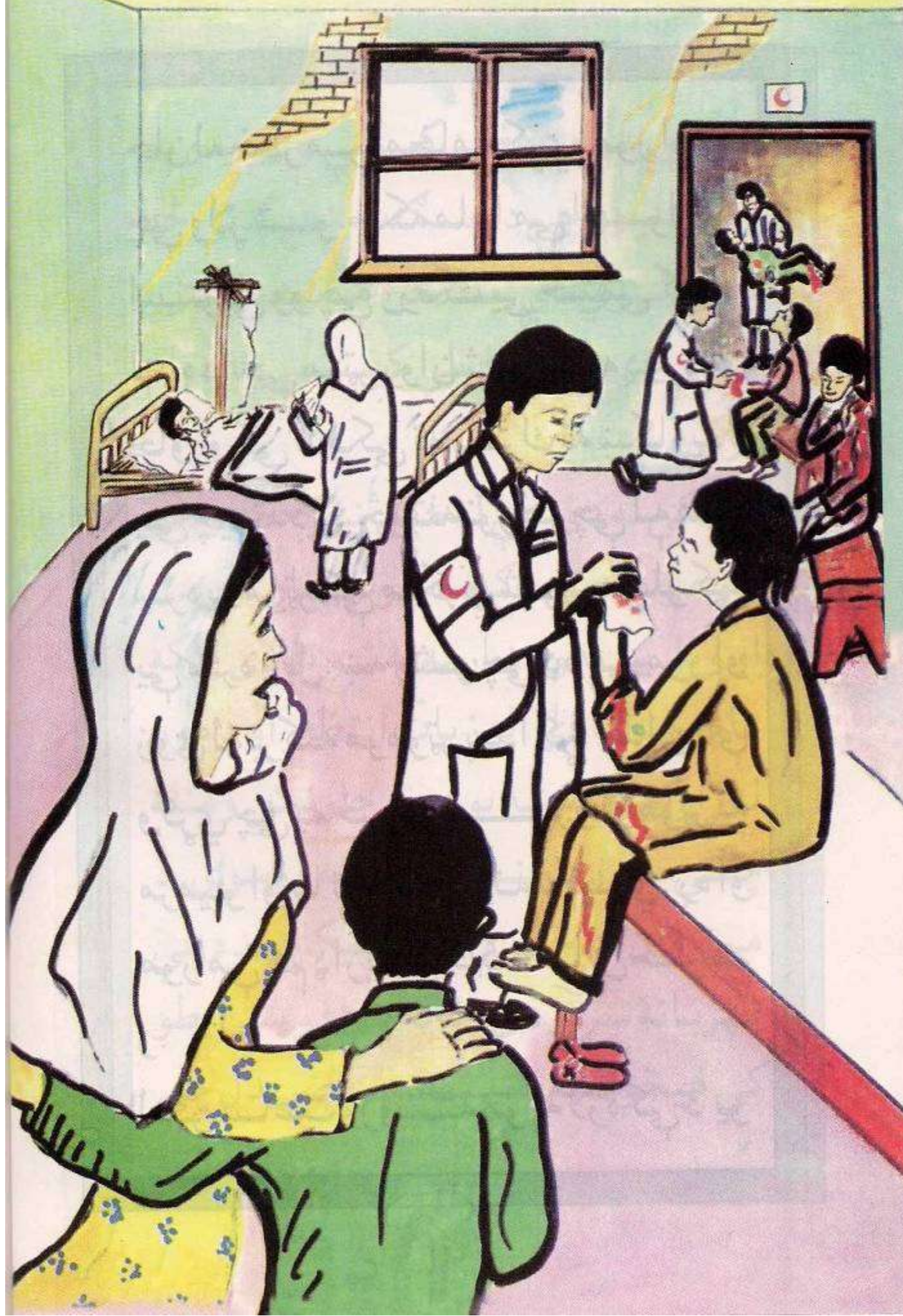
ماما کړه چې د جنگ په ښار کې دی ولاړو.
 کله چې ښار ته ورسیدو... مسعود نه شو
 کولای خپلو خبرو ته دوام ورکړي، ځکه
 ستونی یې ډک ډک کیده او اوښکی یې په
 سترگو کې راټولې شوې وې. موږ هم به یې

صبری سره دهغه د کیسې د اوریدو په
انتظار وو چې د جنگ په ښار کې څه
پېښ شوي دي. بالاخره مسعود په ژر
غوني غږ سره خپلې کیسې ته دوام
ورکړ.

مخکې له دې چې له خپل ښار څخه روان
شو موټر نه پیدا کیده. موټروانان بیریدل
او ویل یې: موټر ښار ته نه شو تللای ځکه
هله جنگ دی. له زیات انتظار او د مور
له زاریو وروسته یو موټر چلونکي ومنله
چې موټر د جنگ ښار ته ورسوي. د
موټروان له څیرې څخه ښکاریده چې
مهربانه سړی دی. ځکه په هغو شرایطو
کې هیڅوک نه حاضریدل چې

خان له خطر سره مخامخ کړي. موږ اړ وو
 چې ولاړ شو. ځکه ماما مې احوال را
 استولي وو چې ورتگ يې حتمي کاوه.
 لنډه دا چې موټر روان شو او په دوږو او
 خاورو کې مخکې ته سرک نه ښکاریده
 چې چیرته دی. خو تنه نور هم چې له موږ
 سره په موټر کې ملگري شول پخپلو کې
 یې سره ویل: ښه وشو چې د دغې مور او
 زوی له برکته مو موټر پیدا کړ. خدای دې
 وکړي چې په خیر ورسپیږو او موټر په
 مرمیو او یا توغندي ونه لگيږي. زه او
 مور مې هم ډاریدلو ځکه د ماین خطر هم
 و.

له یو ساعت وروسته مو په لاره کې د یو

بنوونځي وداني وليدله چې سوي او
 وړانه شوي وه. څو کي او د بنوونکي ميز
 او نور له ياده تللي خوبونه وو چې گڼې
 هيڅ نه وو.

ټولگي او د مکتب د ادارې د يوالونه
 سوري سوري وو. د کلي يوه سپين ږيري
 کيسه کوله چې څه موده مخکې په
 همدې بنوونځي کې يو بنوونکی او درې
 تنه زده کوونکي د توغندي د لگيدو له
 امله شهيدان شول. هغه دي هغه بيرغونه
 وينې! هغه يې قبرونه دي. کله چې له
 بنوونځي څخه تير شولاره ډيره خرابه وه
 او موټر ورو ورو روان و. ما د سړک بڼې او
 کين خواته کتل بدبختيانې مې ليدلې،

غمونه مې لیدل او د جگړې محصول مې
 لید. له نیم ساعت وروسته یو روغتون ته
 ورسیدو مور مې ترې شوې وه له موټروان
 څخه یې وغوښتل چې ودریږي. کاشکې
 هیڅکله نه وای دریدلي، روغتون ته
 ورننوتلو. نه پوهیږم څنگه مو د هغو ټولو
 شيانو د لیدلو زغم کاوه. د خلکو بیروبار
 د کورنیو نارې سوري، د ناروغانو زگیر
 وي. درې تنه ډاکتران او یو نرس د
 ژغورونکو ملایکو په شان هر خوا
 زغلیل او ټپیان یې د عملیاتو خونو ته
 وړل. ټپیان اکثره ماشومان وو. یو مور
 ډاکتر ته زاری کولې چې ډاکتر صاحب،

ماشوم مې د مرگ په حال کې دی. ډاکټر
ورسره په نرمۍ خبرې کولې. ددې
صحنې په لیدلو سره مې مور اوبه هم ونه
څښلې.

یو ډاکټر مې مور ته ویل نن سهار په هغه
نږدې کلي کې درې څلور توغندي
ولگیدل چې په ترڅ کې یې په لسگونو
تنه مړه او گن شمیر تپیان شول. سترگې
مې توري توري کیدې د مور لاس مې
ونیو او په زیاتې خواشینۍ سره موټر ته
وروختلو.

د موټر سورلۍ موږ ته انتظار وې. هغوي ټول
خواشیني او خپه بنکاریدل. یوه مرگونې
چوپتیا په موټر کې خپره وه. موټر روان و او

مور بهم په چرتونو کې ډوب وو.
 د ماما تر کوره مویوه خبره هم سره ونه
 کړه. د ماما د کور خواته موله موټروان
 څخه وغوښتل چې مور پلي کړي. کله
 چې د ماما کړه ورسیدو فکر مې وکړ
 چې له مړو سره مخامخ یو.

ماما د ماما میرمنې او بچیانو یې
 یوازې پوسټکي پرمخ لرل. لوږه غم او
 وحشت او په هره شیبه کې د توغندیو
 غږونو خلک له گڼ شمیر مصیبتونو سره
 مخامخ کړي وو.

ماما مې راته ویل په ښار کې نه درس
 شته نه تعلیم. خلک ټول وږي دي جنگ د

خلکو هر څه ورڅخه اخستي دي. کور نه
 لرو، ډوډۍ نه لرو، لوست او ښوونه نه
 لرو يوازې او يوازې شهيدان لرو، هره
 ورځ يوه مور بوره کيږي او يوزوي ښې
 پلاره کيږي او ښې موره کيږي او زړې
 ښځې په دعا دي چې وطن ته سوله
 راوړي.

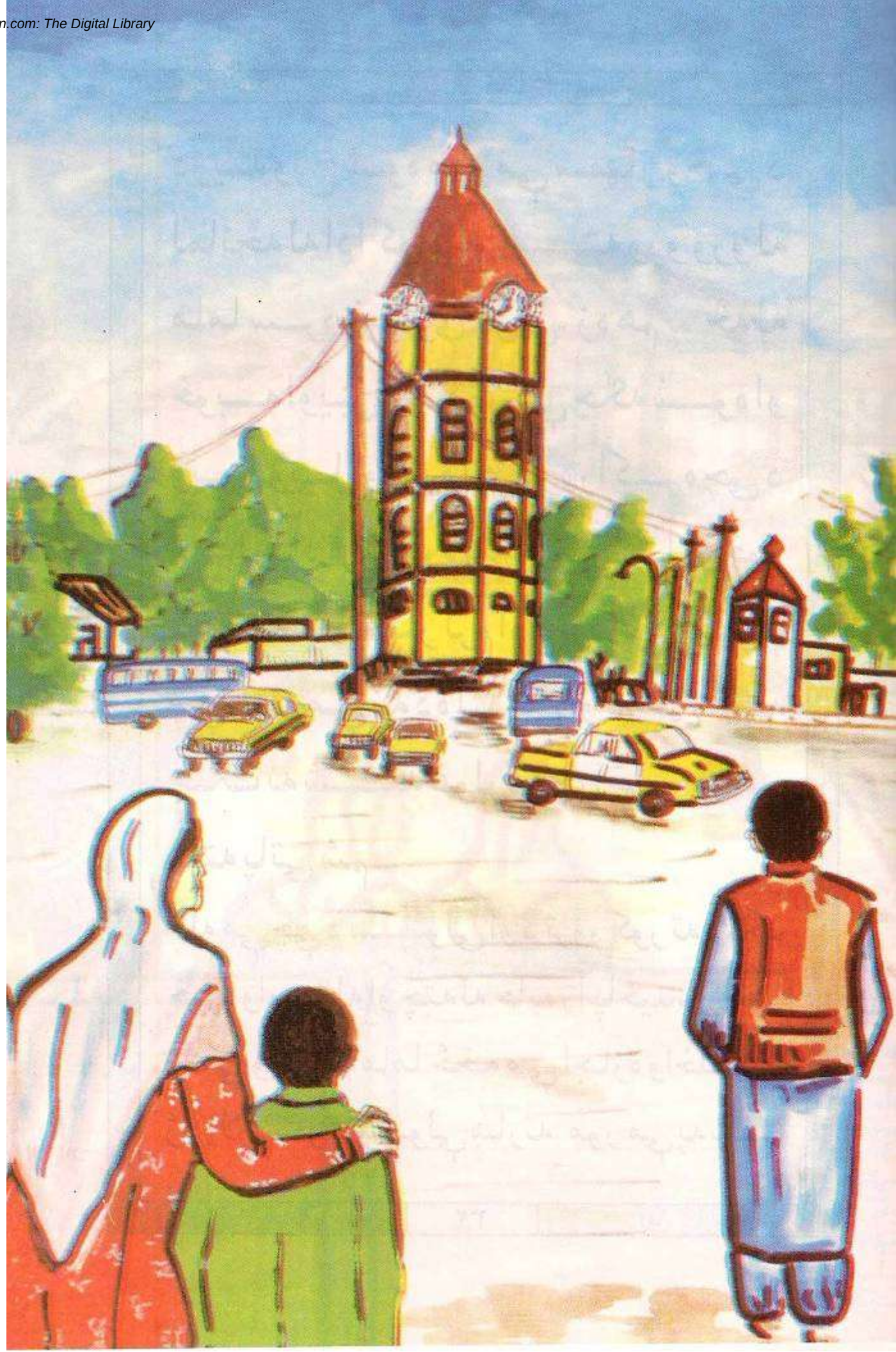
ښوونکي او د ټولگي ملگرو په څير سره
 د مسعود خبرې اوريدلې. د ټولگي فضا
 خاموشه وه ځينو ورو ورو ژړل.

مسعود عکسونه د ميز له سره
 راواخستل او د ټولگي ملگرو ته يې
 ښودل چې د جنگ د ښارد خلکو د تراخه
 ژوندانه ښکارندوي وو.

د مسعود خبرو له نورو څخه زيات پر
 خالد اغيزه وکړه او هغه يې حيران کړی
 و. نويد ژریده. بنوونکي صاحب هم په
 فکرونو کې ډوب و.

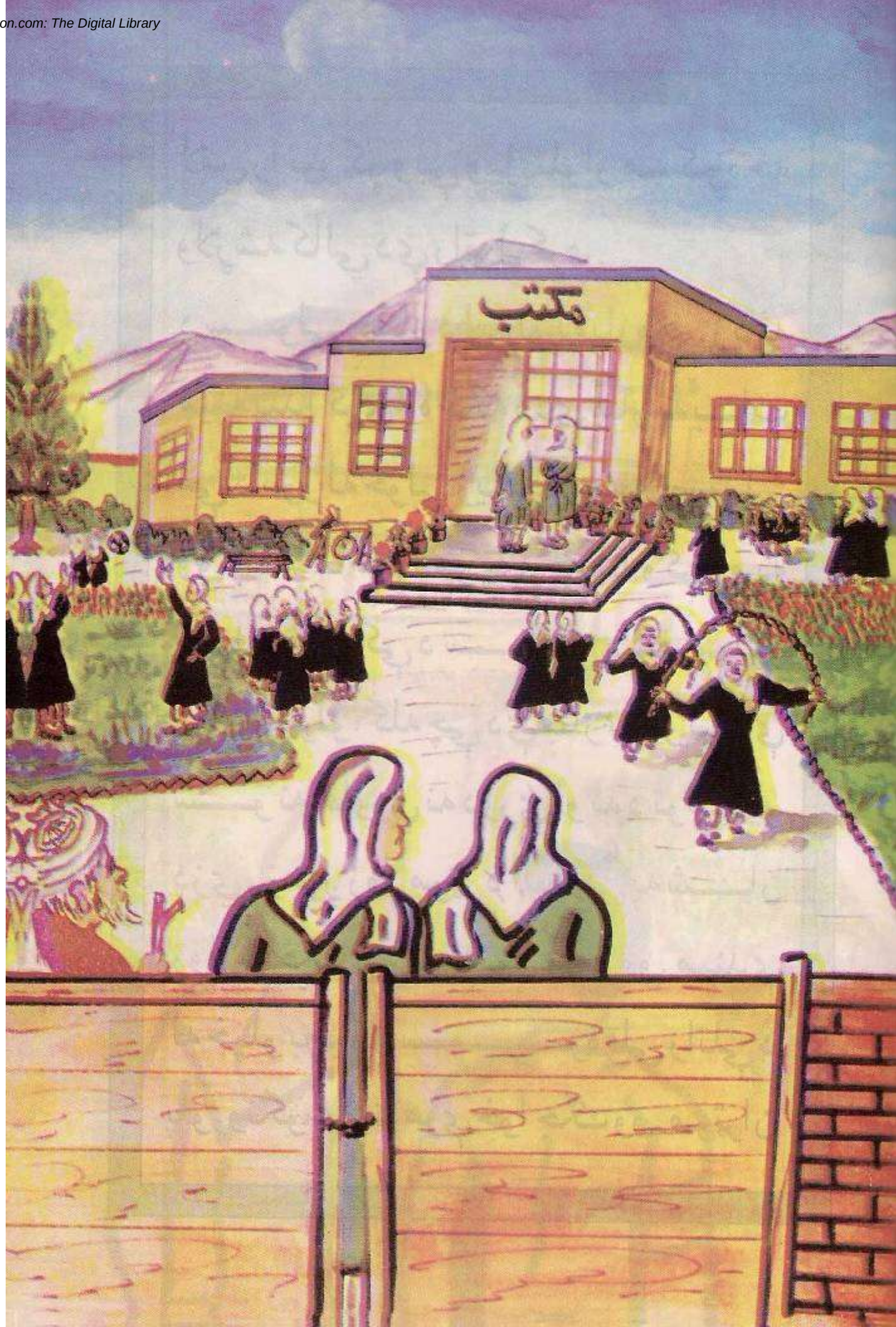
مسعود عکسونه بیرته ټول کړل او
 خبرو ته يې داسې دوام ورکړ. دوه
 ورځې مو په زيات مشکل سره د جنگ
 په ښار کې تیرې کړې او دعا مو کوله
 چې ژر او په خیر سره له دې ښار څخه
 ووځو.

د ماما مشکل مو د مور په موجودیت
 کې حل شو. د خلکو د غمونو او
 کړاوونو د اوريدو توان مونه درلود.

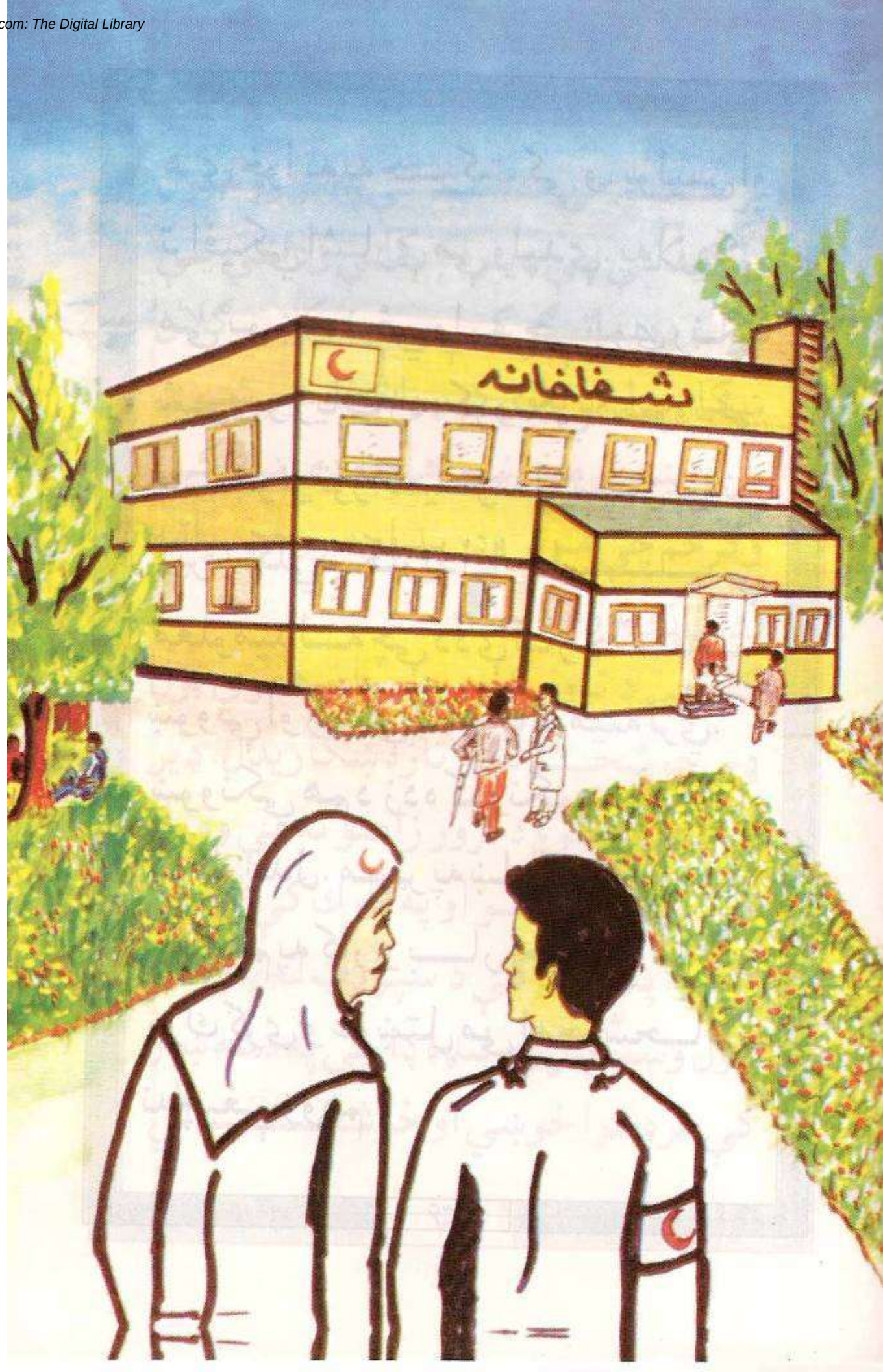
دريمه ورځ شوه مور مې سهار وختي د
 لمانځه له ادا کولو وروسته ورو ورو له
 ماما سره خبرې کولې. زه هم يوڅه له
 خوبه اويښم وم، مور مې جگه شوه او
 ويې ويل وروره اجازه راکړه چې د
 مسعود د ترور کره ولاړه شم ستا له خور
 سره هم يوڅه کار لرم او ډيره موده شوي
 چې هغه مې نه ده ليدلې او دا چې هلته
 جنگ نه شته غواړم درې څلور ورځې
 هلته پاتې شم.

کله مې چې د سولې او د ترور کور ته د تگ
 خبره واوريدله او چته له ځايه را پاڅيدم او مور
 ته مې وويل له ماما څخه مې اجازه واخله چې
 ژر ولاړ شوم د سولې بنارته. مور مې په سر

لاس را تير کر ويې ويل تلوار مه کوه څه
ولاړشه کالي دې راټول کره.

د سولې د بنار د ليدلو له پاره مې زياته
مينه پيدا کړې وه ځکه د دې بنار په باب
مې د مور له خولې زياتې کيسې اوريدلې
وي. له ماما سره مو په مخه بڼه وکړه او په
يو زاره مو تر کي د سولې د بنار په لور
روان شولو. کله چې دې بنار ته ور نيرېدې
شونه خاورې نه دورې او نه د توغنديو
ډزي، زموږ زور مو تر د الوتکې په شان
روان و ځکه سر کونه ټول قير وو. ميندې
له خپلو بچيانو سره تلې راتلې د
پلورونکو غږونه هرې خوا جگ وو. مو تران

هرې خواته په حرکت کې و. پولیس او
 ترافیکي اشارې مې ولیدې. په لاره کې
 مې یو ښوونځي ولید چې نوی رنگ
 شوی و زیات زده کوونکي د ښوونځي
 و د نجونو تور کمیسونه او سپین پرونې
 ډیر ښکلي ښکاریدل او داسې
 معلومیدله چې ددې ښار خلک له
 ښوونې او روزنې سره زیاته مینه لري.
 ښوونکي هم د زده کوونکو په منځ کې
 ښکاریدل. موټر په ښار کې روان و او
 خلک هم په کار و بار اخته وو. ما ځان
 وړک کړی و غوښتل مې له خوشحالی
 نه چیغې ووهم.

يو حل مي سترگي په يور وروغتون
ولگيدلې چې ډيره بڼكلي و داني يې
درلوده په انگر کې يې بڼكلي گلان
بڼکاريدل. د ترور کور راڅخه هير شوی
و. غوښتل مي نور هم په دي ښار کې
وگرځم چې موټر ودرید او مور مې راته
وويل زويه راوړسيدو.

کله چې د ترور کره ورسيدو هغوي ټول
ډير خوشحاله او تازه بڼکاريدل. ډير
خوشحاله شوم د ترور زامنو ته مې وويل
چې بهر ولاړ شو او په پارک کې لوبې
وکړو. په پارک کې د سپورت له پاره هر
ډول وسايل وولنده دا چې په دغه ښار
کې هره خوا خوښي او خوشحالي

وه. زموږ ټولو خبرې يو ځل بيا خلاصې
او خوشحالي شوې وې.

مسعود د ميز له سره بيا څو دانې
عکسونه راواخيستل او موږ ته يې
راوښودل دا عکسونه د سولې د
ښاروو، دومره ښکلي ښار موږ په خوب
کې هم نه وليدلي او پوه شو چې د جنگ
او د سولې د ښارونو ترمنځ څومره
توپير دي.

مسعود عکسونه ټول کړل او د خالد او نويد
خواته يې وکتل او پخپل ځای کيناست.
بيا د دري د ښوونکي صاحب خپلې
خبرې داسې پيل کړې.

خوږو بچيانو! د مسعود جان كيسه مو
 واوريدله اوس زه له تاسې څخه پوښتم
 چې كوم ښار ښه دی د جنگ او کهه د
 سولې؟ ټولو په يوه غږ د سولې! د سولې!
 په دې وخت کې د دري ښوونکي
 صاحب لکه چې د ټولگي له ټولو حال
 احوال څخه خبروي په مهرباني سره د
 خالد خواته ورتاوشو او له هغه څخه يې
 وپوښتل: خالد جان ستا نظر څه دی؟
 خالد چې د کيسې له پيل څخه ژر غونډی
 غونډې و چيغه کړه د ښوونکي صاحب
 خواته يې ورمنده کړه او د هغه په غيږ
 کې يې ځان واچاوه.

ښوونکي صاحب په مهرباني ورته وويل:
خالد جانۀ بچيۀ!

له نويد څخه بخښنه وغواړه زه له هر څه
نه خبريم له مسعود جان څخه هم مننه
وکړه.

نوید او مسعود دواړه ښوونکي صاحب
خواته ورغلل او خالد يې په غيږ کې
ونيو. نور هم ورغلل او خالد يې په غيږ
کې ونيو.

د دري ښوونکي صاحب ډير خوشحاله و
او ډير ژر د څلورم ب ټولگي بيا د سولې
او دوستۍ ټولگي شو.

په دې وخت کې ښوونکي صاحب د تختې
خواته روان شو او ويې وويل د سولې اتل

مسعود دی چي د دوو مرورو ملگرو
ترمنځ يې د پخلاينې زمينه برابره کړله له
هغه وروسته مسعود د سولې د کوچني
اتل په نامه يادیده.

اوس نو زموږ ټولگي سربيره پر دې چي
ښه نوم او نښان پيدا کړ د سولې کوچني
اتل هم لري.

Preface

Dear readers,

It is an obvious fact that peace is the most urgent requirement of our society and all Afghan people, old, young and children are impatiently waiting for it. But the point at the issue is that we should not wait for the others to bring peace for us. We ourselves should try hard to ensure peace in our society. We should start peace initiatives from the grassroots levels i.e. schools, families, villages and work collectives and expand it to the nation level.

Sanayee Development Organization (SDO) has published an illustrated children story in Dari language entitled "Small Champion of Peace" written by Ahmad Farid Arfi. This book gives a strong motivation for peace initiative at the grassroots level.

It is worth mentioning that the story of this book not only gives a moral lesson from disastrous consequences of war but gives a strong motivation for peace as well. This book will be usefull for the children, teenagers and other group of the society.

By publishing of this book I hope that we may take a step forward toward dissemination of culture of peace in our society.

With Regards,
Raz Muhammad Dalili

Da Sule Kochnay Atal

(Small Champion Peace)

Published by : Sanayee Development Organization (SDO)
Editor - in - Chief : Raz Muhammad Dalili
Author : Ahmad Farid Arifi
Translated by : Ghulam Hazrat "Rahimi"
Edited by : Ass. Prof. Sarwar Mamound
Artist : Sultan Hamid Fanoos
Composed By : Saifullah Zamani

1st Edition : 1000 copies, Financed by (SDO), May 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Nov 2007
2nd: Enditon : 1000 copies, Financed by (SDO), Feb 2008

Publishing date : Apr 2010
Number of copies : 2000 copies
Financed by : Sanayee Development Organization (SDO)

Kabul address : Sanayee Development Organization (SDO)
Qala-e-fatiullah 9th street, Near Shahoon Electricity Junction
Kabul telephone : 0093-(20) 2201693
Post Box : 181 Kabul Afghanistan
Email : sdfkabul@ceretechs.com
Websites : wwwsanayee.org
Www.nawidefarda.com

Peshawar Address : Kabul English Language Center,
Behind Orakzai Plaza and total CNG, university Road Shaheen
Town, Peshawar Pakistan
Telephone : 0092-91-5842155 - 91582165
Fax : +92+-1-5845139

All Rights Reserved

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library